

Мирослав ВАНТУХ: «Завжди казав: як побачу, що в залі половина чи третина, піду з професії. Але досі шукаю вільного стільця і, слава Богу, не знаходжу»

Напередодні великого концерту в Національному палаці мистецтв «Україна» відомий хореограф-народник, Герой України, художній керівник Національного заслуженого академічного ансамблю танцю України імені Павла Вірського Мирослав ВАНТУХ розповів про свої стосунки з легендарним Павлом Вірським, про те, як приймають його ансамбль за кордоном, і чому колектив називають «ансамблем перших красунь»

63

– Мирославе Михайловичу, цьогоріч у вашого колективу дві пам'ятні дати...

– Так, 110-річчя від дня народження Павла Павловича Вірського й 40 років, як його не стало... Він був особистістю-епоху, і я щасливий, що був із ним знайомий. Він приязно ставився до мене, а одного разу навіть похвалив у присутності керівників інших танцювальних колективів (я тоді керував львівським ансамблем «Юність»): «Вот вы все пляшете, а Мирослав танцює!».

Ніколи не думав, що мені випаде продовжувати його справу, та й не дуже хотів: по-перше, «Юність» була колективом, який я сам створив, по-друге, я не скаржився на матеріальне становище, бо отримав у Львові одну за одною чотири квартири й жодної не випрошував. Тому в 75-му році, коли Вірського не стало й мені запропонували очолити його ансамбль, навідріз відмовився! Але через п'ять років партійне керівництво таки вмовило: прийняв ансамбль уже після того, як змінили один одного троє керівників і він був уже не той, що за Павла Павловича.

– Важко було?

– Не те слово! Ну хіба це мислимо: в колективі 45 чоловіків, а на репетиції 10? «Де решта?» – питаю і розумію, що решті (та й декому з тих, хто прийшов) ті танці вже не потрібні. Ганяв до втрати свідомості! Особливо, коли чув запах алкоголю. Із багатьма довелося розпрощатися – як із танцівниками, так і з оркестрантами.

Скарг на мене понаписували стільки, що, мабуть, можна кабінет обклеїти (*сміється*). І що неправильно поводжуся, і що бандерівець, розмовляю «на каком-то странном языке, и нельзя понять, чего он хочет». Тепер думаю: 30 років минуло – й ми зовсім інакше сприймаємо слово «бандерівець». Як комплімент. Хоча я ніколи його як лайку і не сприймав.

– Ансамбль імені Павла Вірського ще за радянських часів мав славу «ансамблю перших красунь»...

– Іноді я посеред вулиці, коли бачив гарну дівчину, зупиняв її і запрошував до нас. Бо танцювати я її навчу, але треба, щоби глядачеві було приємно подивитися.

– Ви об'їздили 80 країн світу. Цікаво, у вас артисток ніде не викрадали?

– Намагалися! Але то ще в «Юності» був випадок, наприкінці 1960-х. Тут уже пильнуємо так, що до цього не доходить – навчені... А тоді брали участь у конкурсі в Італії, виборили гран-прі, й сицилійська мафія спробувала викрасти одну з танцівниць. Пролізли в її номер, накрапали їй і сусідці, аби спали й нічого не чули, на подушки морфію... І годині о четвертій ночі прийшли забирати. Добре, що охоронці-італійці, яких до нас приставили організатори, попередили: краще вам не спати, бо дівчину проспите. Ми з хлопцями не лягали й дочекалися: виносять нашу Богдану, як килим, за-

мотану! Ну, гвалт здійняли, відбили... Точніше, вони дали відбити: покинули й утекли.

– Мабуть, із кожною країною у вас захоплива історія пов'язана. Де найтепліше приймали?

– Усюди стоять – ніде сидячи не аплодують! А тепер ще й «слава Україні!» вигукують. Минулого року виступали в Польщі – нас поляки тільки так і вітали. У Парижі теж були: там поки що «слава» не кричать, лише «браво», але тихо не буває. Завжди казав: як побачу, що в залі половина чи третина, піду з професії. Але досі шукаю вільного стільця і, слава Богу, не знаходжу.

Анна ШЕСТАК.

18.11

НАЦІОНАЛЬНИЙ ПАЛАЦ МИСТЕЦТВ
"УКРАЇНА"

ГОРДІСТЬ УКРАЇНИ

НАЦІОНАЛЬНИЙ ЗАСЛУЖЕНИЙ АКАДЕМІЧНИЙ

АНСАМБЛЬ ТАНЦЮ УКРАЇНИ

ІМЕНІ ПАВЛА ВІРСЬКОГО

ЖИВІЙ ЗВУК

ТЕЛЕЗЙОМКА

palace-ukraine.com
замовлення квитків
247 23 03

ХУДОЖНІЙ КЕРІВНИК - ГЕРОЙ УКРАЇНИ
МИРОСЛАВ ВАНТУХ

ОРГАНІЗАТОР: НПМ "УКРАЇНА", ТЕЛ. +38 (044) 247 25 55